

gaaet paa Klingen, thi det er ikke rigtigt, og man skal altid holde sig til det, der er Faktum. Jeg kommer altsaa til det Resultat, at mod denne Lov kan der absolut ikke med Føje rettes den Anke, at vi har berøvet de fattigste i vort Samfund noget, tværtimod. Men vi har efter Forholdenes Natur maattet skære ned foroven, og det har man fra alle Sider her i Tinget været med til. Der er blot den Forskel mellem os og Socialdemokraterne, at de vilde skabe to Slags Aldersrentenydere, idet de, der var begyndt at nyde Rente, skulde have det Privilegium, at de skulde bevare den Rente, de en Gang havde faaet; medens alle de, der kommer til, skulde nøjes med noget mindre, naar de havde nogen Indtægt selv. Det er i Virkeligheden Forskellen, og derfor vil jeg bede om, at man, naar man bedømmer dette, siger det med: Men vi vilde heller ikke give mere; saa lyder det aldrig saa slemt. Naar de kommer ud og siger til deres Vælgere: Saadan vil Venstre bære sig ad, men vi vilde ganske det samme, saa tror jeg ikke, der skabes saa megen Bitterhed og Splid imellem os, og det er unødvendigt at gøre det. Vi maa hellere se paa Forholdene, som de faktisk er, og det, jeg har gjort mig Umage for at vise, er, at der er intet Grundlag for at rette en saa voldsom Kritik mod den Lovgivning. (Jønson: Nej; den er storartet). Jeg hører, at det ærede Medlem Hr. Jønson er enig med mig.

Med Hensyn til Arbejdsløshedsunderstøttelsen vil Forholdet sikkert nok blive det, at der vil komme en Kontingentforhøjelse, men jeg vil gerne have Lov til at pege paa det Princip, der dér er gennemført. Det er, ganske kort udtrykt, det, at der er skabt et forsikringsmæssigt Grundlag for al Understøttelse, og det vil vel nok betyde, at man gennem sine Vedtægter vil forsikre sig for et større Antal Dage, end man hidtil har gjort. Men det vil ogsaa betyde, at det offentlige yder et større Bidrag, jo større Arbejdsløshed der har været indenfor et Fag, og jo mindre Fortjeneste der har været, og selvfølgelig omvendt et mindre Bidrag, jo større Fortjenesten har været. Det skulde jeg tro var det rigtige Princip, og naar man vel overvejer det Spørgsmaal, vil man sikkert give mig Ret i, at det er naturligt, at det offentlige støtter mest dér, hvor den største Arbejdsløshed har været, og støtter mindre der, hvor den største Fortjeneste har været. Det er det Princip, der er nedfældet i Arbejdsløshedsloven.

For øvrigt vil jeg gerne sige herom — jeg tror, jeg har sagt det før —, at man kommer til at erkende, at er Virksomheder

overkapitaliserede, kan man ikke faa dem forrentet, og man kommer ogsaa til at erkende, at man kan ikke udbetale højere Arbejds løn, end Arbejdet er værdt. For Landbrugets og ogsaa for andre Erhvervs Vedkommende er Forholdet det, at man kan sprælle i Garnet saa meget, man vil, man faar dog ikke højere Arbejdsfortjeneste, end Verdenskonjunkturerne og Verdenspriserne betinger, det er ganske afgjort. Jeg kan bære mig ad, som jeg vil, jeg kommer dog til at indordne mig under dette: Hvad er Verdensmarkedets Pris, hvad kan jeg faa for mine Produkter? Der gives ingen anden Vej, og jeg vover at paastaa, at den Mand er ikke født i Verden endnu, der vil kunne forhindre Arbejdsløshed i det Øjeblik, da Arbejdets Værdi ikke kan vederlægge Arbejds lønnen. Det vil med andre Ord sige, at vi kommer alle i de forskellige Erhverv til at arbejde under de Vilkaar, som Verdenssituationen nu en Gang byder. Det maa man tage med i Betragtning, naar man ser paa dette Spørgsmaal. Der bliver Gang efter Gang rettet det Spørgsmaal: Hvad vil man gøre ved Arbejdsløsheden? Jeg gad egentlig vidst, om der er nogen, der kan svare andet paa det Spørgsmaal, end at man kommer til at indrette sig efter Forholdene, saadan som de ligger, og arbejde under de Konjunkturer, der for Øjeblikket er. Jeg tror, at det kommer man til at erkende Sandheden af.

Saa er der Ulykkesforsikringen. Den behøver jeg ikke at sige ret mange Ord om; det ærede Medlem Hr. Rode gjorde det, synes det mig, saa ypperligt forleden Dag, at jeg i hvert Fald ikke kan gøre det bedre. Resultatet var jo i Virkeligheden dette, at set efter Kronens Værdi nu var der et socialt Fremskridt i Ulykkesforsikringsloven.

Se, det er i det væsentlige de sociale Love, jeg her har omtalt. Det skulde være dem, vi havde handlet saa formasteligt med, og saa vil dog Sandheden være den, at vi for det første er oppe paa et meget betydeligt Beløb til social Forsorg, og dernæst er det et Princip i dem alle, at de, der er fattigst i vort Land, bliver hjulpet mest. Jeg tror, det skal blive vanskeligt at bevise, at det er forkert, hvad jeg her siger — jeg tænker her særlig paa de gamle —, ja, jeg behøver ikke at sige „vanskeligt“; jeg kan godt forstærke Udtrykket og sige, at det er umuligt.

Vender jeg mig saa til Lønningsloven, vil jeg bruge det samme Udtryk, som jeg brugte paa det sidste Vælgermøde, jeg deltog i, hvor jeg blev interPELLeret af en Tjenestemand, som brugte det smukke Ud-